

စိုးမိုး စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နှစ်သမီး

နေ့ပီလင်

၂၈၆

အခန်း (၁)

“ဝီတိ”

ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးခေါ်လိုက်တဲ့ မာမီအသံကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲလှမ်းဝင်ရန်ပြင်နေသော ဝီတိ ကျောပြင်လေးမတ်ကာ တုန့်ခနဲရပ်သွား၏။

လွယ်အိတ်ကလေးကို ပိုက်လျက်သားနှင့် မာမီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။

မာမီက ဆိုဖာနီနီရဲ့ရဲပေါ် ပေါင်ဆင့်လျက် သွေးကြီးမွေးကြီးထိုင်နေရင်း ခပ်တင်းတင်းလေး ဝီတိကိုကြည့်လိုက်တော့ ဝီတိမျက်လွှာလေးချလိုက်ရသည် ။

“ပြော ပြောပါ မာမီ”

ဝီတိအသံက မဝံ့မရဲဟန်နှင့် ခပ်ဖျော့ဖျော့လေး။

“အခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“ရှင်”

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

မာမီအသံက ပုံမှန်ထက် ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပို၍ မာတင်းနေသည် ။ ဝီတိ ခြေဖျားလက်ဖျားပါ အေးစက်ချင်လာသည် ။

ဘယ်ဘက်လက်ကောက်ဝတ်က ဝီတိရဲ့ ရွှေရောင်နာရီဝိုင်းလေးဆီ

ကြည့်လိုက်တော့

သုံးနာရီခွဲ။ သုံးနာရီမှ ကျောင်းကပြန်လာတဲ့ ပီတိက အပြစ်ကျူးလွန်မိသလိုဖြစ်ကြောင်း ပီတိ ကိုယ်တိုင်သိနှင့် ၏။

“ဟို”

ပီတိ မဖြေရဲတော့။

“ပြောလေ ပီတိ”

အပြစ်တင်ဖို့ ဘယ်တော့မှ ဝန်မလေးတဲ့ မာမိက ပီတိကို ရင့်ရင့်ကြီးမော့ကာ စိုက်ကြည့်နေ တော့ ပီတိမျက်နှာလေး ဝမ်းနည်းကာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်ရ၏။

ဒါပေမဲ့ ပီတိမငိုရဲပါ။ ငိုချလိုက်လျှင် မာမိစကားလုံးတွေ ဒီထက်ရင့်သီးမာကျောလာမှာ လေ။ ပခုံးမှာ လွယ်ထားတဲ့ ကြိုးရှည်ရှည် သားရေအိတ်အနက်ကလေးကိုတော့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်လေး ပိုက်ထားရင်း မာမိကိုမော့မကြည့်ရဲအောင် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ကတုန်ကယင်ဖြစ်လျက်

“ဟွန်း အတန်းပြီးချိန်က ဆယ်နာရီ၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သုံးနာရီခွဲ၊ နေပါဦး နာရီပေါင်း များ စွာကို ဘယ်မှာ လိုက်ဖြုန်းနေလို့ လဲ ပီတိ ပြောစမ်း”

“ဟို”

ပီတိ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိတော့ဘူး။ အိဖြူက သူ့ရဲ့ မွေးနေ့မို့ အတန်းပြီးတာနဲ့ သူငယ်ချင်း တွေကို မုန့်ဝယ်ကျွေးဖို့ ခေါ်တာလေ။

ပီတိ ငြင်းပါတယ်။ အိဖြူက စိတ်ဆိုးမယ် ဘာညာနဲ့ အတင်းဆွဲခေါ်

လို့ အားနာပြီးလိုက်သွား မိတာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် စားသောက်ပြီး
စကားပြောကြတာနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ အချိန်တွေ ကုန်သွားတာ။

မာမီဆူမှာ ပဲလို့ ပီတိအကြောင်းပြတာပဲ၊ မရမှ မရတာ။ အခုတော့

“ပြောလေ ပီတိ၊ ဘာဆင်ခြေပေးဦးမလဲ”

“ဟိုလေ အိ အိဖြူမွေးနေ့မို့ မုန့်အတင်းလိုက်ကျွေးလို့
အချိန်ကြာသွားတာပါ”

“ဘာ”

မာမီမျက်နှာထားက အသံနဲ့ လိုက်အောင် ပြတ်ပြတ်ချည်းပေါ်ထွက်
လာသည် ။ ပီတိရင်မှာ ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် မျက်ရည်စတို့ စိုစွတ်လာသ
ည် ။

တကယ်ဆို သူငယ်ချင်းမွေးနေ့မို့ အချိန်ကုန်သွားတာကို မာမီနားလ
ည်ပေးရမှာ ပေါ့။

ခုတော့

လူမှုရေးအသိခေါင်းပါးတာထက် စက္ကန့်ပိုင်းနဲ့ အမျှ ချုပ်နှောင်လိုတဲ့
မာမီစိတ်က ပီတိကို အပြစ်ဖွဲ့စောင့်နေတာက ဝမ်းနည်းစရာအကောင်း
ဆုံးပဲ။

အင်းပေါ့လေ မာမီက ပီတိ မာမီအရင်းမှ မဟုတ်တာ။ ပီတိရဲ့
မိထွေးဆိုတော့

ပီတိမျက်လွှာလေးချရင်း မသိမသာနဲ့ တံတွေးမျိုချလိုက်သည် က တ
ကယ့်ကိုဝမ်းနည်း ကြီးစွာ။

“အိဖြူက အတင်းခေါ်လို့ ပါ မာမီ”

“သူများ ခေါ်တိုင်း ညည်းက သွားစရာလား”

“မွေးနေ့မို့”

“တော်စမ်း”

မာမီအသံပြင်းပြင်းက ဝမ်းနည်းမျက်ရည်ကျချင်စရာ။ ဒါပေမဲ့ ပီတိ မျက်ရည်ကျလို့ မဖြစ် ဘူး။

“ညည်းကို ကျောင်းကလွဲပြီး ဘယ်မှ မသွားရဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် မာမီ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ သွားတာလဲ”

“အိဖြူက”

“ဘာဆင်ခြေမှ မပေးနဲ့ ”

ပီတိ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို လျော့လျော့လေး စေ့ပိတ်လိုက်သည် က အလျင်အမြန်။

“ညည်းကို ဒီတစ်နေ့ပဲလိုက်မကြိုတာနဲ့ ဒီတစ်နေ့တည်းနဲ့ လုပ်ချင် ရာလုပ်ပစ်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မ မဟုတ်ပါဘူး မာမီရယ်”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ မိထွေးဆိုပြီး မာမီကို ညည်းအရေးမစိုက်တာ မ ဟုတ်လား”

“မ မဟုတ်ပါဘူး မာမီရယ်”

“ဘာမဟုတ်ရမှာ လဲ မာမီသိတယ် ပီတိ၊ ပီတိ မာမီကိုဂရုမစိုက်တာ

မာမိစကားကို ကလန်ကဆန်လုပ်တာ”

ဆိုဖာနောက် မာန်ဝင့်ဝင့်လေး ကျောက်မီးသတ်ထိုင်ရင်းပြောလိုက်တဲ့ မာမိအသံနောက်မှာ ပီတိ စောဒကမတက်ရဲတော့။ ပီတိ ပြန်ပြောရင် မာမိက ဒယ်ဒီကို သံတော်ဦးတင်ဦးမည်။

မာမိ သံတော်ဦးတင်တာနဲ့ ဒယ်ဒီက ပီတိကို အပြစ်တင်တဲ့ မျက်ဝန်း နီနီနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး

“ပီတိ ဘာကြောင်းကြောင့် မှ သမီးမာမိကို သမီး ပြန်မပြောနဲ့ ၊ ပြန်ပြောရင် ဒယ်ဒီ ခွင့်လွှတ် မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သတိထား”

လို့ ကျိန်းထားတာလေ။

ပီတိကို အသက်တမျှ ဘဝတမျှချစ်လှသည်ရဲ့ လို့ ဟစ်ကြွေးထားတဲ့ ဒယ်ဒီက ဒေါသီရိမြင့်ကို ယူပြီးကတည်းက ပီတိအပေါ် စိမ်းစိမ်းချည်း ဆက်ဆံနေတော့သည် က ဖခင်ရင်းမဟုတ်တဲ့ အတိုင်း။

ဒယ်ဒီအရင်းတောင် ပီတိဘက်ကမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ အားကိုးရာ မဲ့နေတဲ့ ပီတိက မိထွေး အမိန့်အောက် နေ့ချင်းညချင်း ပိပြားသွားတာမ ဆန်းလှပေမဲ့ စက္ကန့်နဲ့ အမျှ ဝမ်းနည်းနေရတာတော့ အမှန်။

“နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး မာမိရယ်”

မာမိရှေ့မှာ ပီတိ ကိုယ်လေးရို့ကာဝင်ထိုင်ရင်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ က တိပေးပေမဲ့ မာမိမျက်နှာ တင်းတင်းက မပျော့ပျောင်းသေး။

“ပီတိ ကတိပေးပါတယ် မာမိ၊ မာမိစကားကို ပီတိ နောက်ဘယ် တော့မှ ပြန်မပြောတော့ပါ ဘူး၊ ကလန်ကဆန်မလုပ်တော့ပါဘူး မာမိရယ် နော်”

“လုပ်ပြီးမှ နောက်မလုပ်ဘူးပြောတာ ဘာဆန်းလဲ၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ခဲ့ပြီးတော့”

ပြောပါတော့ မာမီရယ်၊ ပီတိ ခေါင်းငုံ့နာခံရုံပေါ့၊ ခေါင်းငုံ့မနာခံရင် မာမီက ဒယ်ဒီကိုပြန်တိုင် ရင်

ဟင့်အင်း ဒယ်ဒီကိုပြန်မတိုင်မီဖို့ မာမီပြောသမျှ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ခံယူဖို့ ပီတိအားမွေးပြီး သားပါ မာမီရယ်။ ပြောချင်သလို ပြောပါတော့။

“ဒီမှာ ပီတိ”

“ပြော ပြောပါ မာမီ”

“ပီတိကို မာမီနောက်ဆုံးပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ဘယ်တော့မှ မာမီကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့ ”

“စိတ်ချပါ မာမီ”

“အေး လုပ်လို့ ကတော့ မာမီအဆိုးမဆိုနဲ့ ”

ပီတိ ခေါင်းအကြိမ်ကြိမ်ညိတ်ရုံပေါ့ ဒယ်ဒီရယ်။ ဒယ်ဒီက ပီတိဘက်မှာ မှ မရှိဘဲ။ မိထွေးဘက် က အပြည့်အဝရပ်တည်နေတာဆိုတော့

အင်းလေ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ နောက်တစ်ခါ ဘယ်သူငယ်ချင်းကိုမှ မလိုက်လျောမိဖို့ စိတ်တင်းထားရုံပေါ့ကွယ်။

“အရှင်းဆုံးပြောလိုက်မယ် မာမီက ပီတိရဲ့ မိထွေး၊ မိထွေးဆိုတာ ပီတိရဲ့ မာမီအရင်းလောက် ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

သိပြီးသားပါ မာမီရယ်လို့ ပီတိရင်မှာ ဝမ်းနည်းစွာရေရွတ်မိသည် ။

“ဒါကြောင့် ပီတိ ဒယ်ဒီ ပီတိကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာဖြစ်အောင် မာမီ
ကို ပီတိ စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်အောင် ဘာမှ လုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ၊
ကြားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ”

“ကဲ မာမီရှေ့က ထွက်သွားတော့”

ပီတိ ခေါင်းလေးဆတ်ကာ မာမီရှေ့က ကိုယ်လေးရို့ပြီး ထွက်ခဲ့ရတဲ့
ခြေလှမ်းက ဝမ်းနည်းမှု တွေ ဗရပွနှင့် ။

ပီတိ ရိုရိုကျိုးကျိုးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ဆက်ဆံတာတောင် မာမီစိတ်က
ကျေနပ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့် နှာခေါင်းလှလှကိုရှုံ့၍ နှု
တ်ခမ်းပါးအစုံကို တစ်ဆက်တည်း တွန့်လိုက်မယ်ဆိုတာ ပီတိ သိနှင့်
ပြီးသား။

အင်းပေါ့လေ

ဒေါ်သီရိမြင့်က ပီတိရဲ့ မိထွေးဆိုမှ တော့။

*

အခန်း (၂)

အခန်းထဲရောက်သည် နှင့် လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်သလို ပီတိကိုယ်လုံးနွဲ့နွဲ့လေး ကိုလည်း ခုတင်ပေါ် ခွေခွေလေးလှဲချလိုက်သည်။ ။

ဝမ်းနည်းမှုက လှိုက်တက်လာသလိုပင်။

ဟုတ်တယ်လေ မာမီကို ဒယ်ဒီ မက်မက်မောမော လက်ထပ်လိုက်တဲ့ နေ့ကတည်းက ပီတိရဲ့ အခန်းလေးထဲဝင်အောင်းရင်း တစ်ကိုယ်တည်းဝမ်းနည်းနေခဲ့တာ။ ဒါကို ဒယ်ဒီသိလျက်နဲ့ လျစ်လျူ ရှုပစ်ခဲ့တာလေ။

မိထွေးကလည်း မိခင်ရင်းလို ပီတိကိုမချစ်သလို ဒယ်ဒီကတောင် စိမ်းကားသွားတာဆိုတော့

အင်းလေ စိမ်းမှာ ပေါ့။ ဒေါ်သီရိမြင့်က ကြွေရှုပ်ကလေးလို နုပျိုလှပသလို ဒယ်ဒီကိုဆို အမူ အရာတွေနဲ့ တယုတယဆက်ဆံတာကိုး။

ဒယ်ဒီ ပြန်လာရင်တောင် ပီတိက ဒယ်ဒီကို အားရဝမ်းသာပြေးကြိုခွင့်လေးပင် မရခဲ့တာ။ ဒယ်ဒီကိုယ်၌ က ပီတိထွက်ကြိုရင် အမောမပြေသလို ဘာလိုလိုမျက်နှာကြီးနဲ့ ရှူတင်းတင်းကြည့် တတ်သလို မာမီမျက်စောင်းကလည်း ပီတိအပေါ်မှာ ။

ဒီတော့ ပီတိခြေလှမ်းက အလိုလိုနောက်ဆုတ်သွားကာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါဖျောက်နေရတဲ့ အကျင့်ရသွားခဲ့တာပေါ့။ ဒါတင်မက ဒယ်ဒီနဲ့ ပီ

တိနှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံစကားပြောခွင့်မရအောင် မာမိက ပီတိတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကြား အစဉ်ကြားကန့်ထားတာလေ။

ဒယ်ဒီနဲ့ ပီတိ စကားပြောချင်တယ်လို့ ခွင့်တောင်းရင်တောင် မာမိက မျက်နှာလှလှလေးကို တွန့်မဲ့ကာကြည့်ရင်း

“ညည်းဒယ်ဒီက အားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အလုပ်နဲ့ လက် မပြတ်ဖြစ် နေတာ၊ ညည်းသိရဲ့ သားနဲ့ နေပါဦး ညည်းက ဘာပြောစရာရှိလို့ လဲ”

“ဟိုလေ”

“ဘာမှ ဟိုတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ ညည်းအတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှ သင့်တင့်အောင် မာမိ ဖြည့်ဆည်းပေးထားတာ ညည်းဒယ်ဒီကို ဘာမှ နားပူနာဆာလုပ်စရာမလိုဘူး၊ လိုအပ်တာရှိရင် မာမိကိုပြော ညည်းအဖေကို ညည်း သံတော်ဦးတင်ဖို့ မလိုဘူး၊ ကြားလား”

မျက်နှာထားနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ မာမိစကားသံနောက်မှာ ပီတိ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရခဲ့သလို သမီးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပူဆာမှုမျိုးကိုလည်း ဖခင်ကိုပူဆာခွင့်မရခဲ့တာ ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသလဲ။

ဝမ်းနည်းမိတိုင်း ပီတိ အခန်းလေးထဲပြေးဝင်ပြီး အခန်းတံခါးပိတ်ကာ ငိုခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့။

မာမိကြောင့် ဒယ်ဒီနဲ့ ပီတိတို့ သားအဖနှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့် မရသလို ပီတိကို မာမိက မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ရင်း အချိန်ပြည့်မာန်မဲနေတတ်သည် ။

မာမိရှိစဉ်က ပီတိက ရွှေအိမ်စံမင်းသမီးလေးလို တယုတယနေခဲ့ရတာ။ ခုတော့ ကျွန်တစ် ပိုင်းဖြစ်လို့ ပေါ့။ ချက်ပြုတ်တာကအစ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတဲ့ အဆုံးထိ။

အိမ်ဖော်ဒေါ်လုံးရှိပေမဲ့ ဒေါ်လုံးလုပ်တာကိုင်တာ အားမရဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ပီတိ ကိုချည်း ဖိခိုင်းတာလေ။

မာမိကတော့ အချိန်နဲ့ အမျှ အလုပ်ပြင်လိုက်၊ ဟန်းဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကို စကားပြောလိုက်၊ ဒယ်ဒီအပါး ကပ်ချွဲလိုက်နဲ့ သမီးပျိုလေးကိုတောင် နည်းနည်းမှ အားမနာတဲ့ မိထွေးပီသပါပေတယ်။

ခုလည်း ကြည့် အိဖြူမွေးနေ့မို့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး စားသောက်ရင်း အချိန်လေးလွန်သွားတာကို အပြစ်ကြီးတစ်ခုကျူးလွန်သလို ပီတိကိုပြောလိုက်တာ ရစရာမရှိဘူး။

ပီတိအဖြစ်က ဒယ်ဒီကိုအပူကပ်လို့ မရသလို မိထွေးကိုလည်း လွန်ဆန်မရတဲ့ ဘဝ။ မိထွေးက ဒါလုပ်ဆိုလုပ်၊ ဒါစားဆိုစား၊ ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပြီး အထီးကျန်ဆန်လိုက်သလဲ။

တွေးရင်း ပြိုကျလာသောမျက်ရည်များက တားဆီးချိန်မရစွာ စီးကျလာသည် က ဒလဟော။

ဖြူဖြူလွလွ အပျိုစင်အိပ်ရာခင်းပေါ်စွန်းထင်းခဲ့သော ပီတိရဲ့ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်စတွေက မနည်းမနော။

ထိုစဉ်

“ပီတိ”

ခေါ်သံနှင့် အတူ ဖျတ်ခနဲဖွင့်ပြီးဝင်လာတဲ့ မာမိကြောင့် ပီတိကိုယ်နဲ့ ကွယ်၍ မာမိမမြင်အောင် ကမန်းကတန်း မျက်ရည်သုတ်ရင်း

“ပြော ပြောပါ မာမိ”

“ခုချိန်ထိ အဝတ်မလဲဘဲ ခွေအိပ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စူးစမ်းတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ မာမီမေးမှ ပီတိအသိဝင်လာသည် ။ ဟုတ်ပါရဲ့ အနီပွင့်စိပ်လေးပါတဲ့ ထဘီနဲ့ တွဲဝတ်ထားတဲ့ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနီဖျော့ဖျော့လေးကို ချွတ်မလဲရသေး။

“လဲ လဲတော့မှာ ပါ မာမီ”

ပီတိ အပြစ်လွှတ်အောင်ပြောရင်း ခုတင်ပေါ်က အလျင်အမြန်ဆင်း၍ အဝတ်လဲဖို့ ပြင်လိုက် သည် ။

“နေဦး”

ပြောမှ လဲရကောင်းမှန်းသိလေရဲ့ ဆိုတဲ့ မာမီရဲ့ ရှုံ့တွတွမျက်ဝန်းအကြည့်တွေကြောင့် ခုတင် ခြေရင်းရှိထဘီစင်မှ ထဘီကိုလှမ်းယူဖို့ ပြင်သည့် ပီတိလက်ကလေးက ထဘီမယူဖြစ်ဘဲ ပြန်ရပ်လိုက် မိသည် ။

“မာမီ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ လဲဟင်”

“ရှိတယ် ခိုင်းစရာမှ အများကြီးရှိတယ်”

“ဟုတ် ပြောပါ မာမီ”

လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ဆုပ်နယ်ရင်း ခေါင်းငုံ့ရပ်နေတဲ့ ပီတိကို မာမီ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး နှစ်ပြန်မကကြည့်ပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်ကို မာန်ပါပါပိုက်၍ မျက်နှာထားနဲ့ မော့ကာ ပီတိကိုမျက်လွှာချ ငုံ့ကြည့်ရင်း

“ပြောဖို့ က ခုနကတည်းက သည်းအိမ်ပြန်နောက်ကျတဲ့ အကြောင်းပြောရင်း ပြောချင်တဲ့ စကားပါမေ့သွားတယ်၊ အခု ပြောဖို့ လာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ပြောပါ မာမီ”

“နက်ဖြန် ဧည့်သည် လာမယ်”

ဝီတိ ခေါင်းဆတ်နာခံလိုက်သည်။ ။

“ဧည့်သည် ဆိုပေမဲ့ ဧည့်သည် မဟုတ်ဘူး ”

“ရှင်”

“ဒီမှာ နေမှာ ”

“ဟင်”

ငုံထားတဲ့ ဝီတိမျက်နှာလေးမော့သွားကာ မာမီကိုတအံ့တကြည့်မိ၏။ မာမီက မပျော့ပျောင်းတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ဆက်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ် ဒီမှာ နေမဲ့ဧည့်သည် ”

ဝီတိရင်မှာ မောသလိုဖြစ်သွားသည်။ ။ မာမီကို ဒယ်ဒီလက်ထပ်ပြီးတဲ့ နေ့ကတည်းက ဝီတိ မာမီရဲ့ ဆွေမျိုး ဒယ်ဒီဆွေမျိုး ဘယ်သူမှ ညအိပ်ခွင့် မပေးခဲ့။

မိထွေးတော်က ခုတော့ ညအိပ်ညနေ နေမဲ့ဧည့်သည် ကိုဖိတ်ထားတာ ဘာသဘောလဲ။ ဒယ်ဒီ ရော ခွင့်ပြုလိုက်ပြီလား။

“ဟို ဒယ်ဒီ သိ သိလား ခွင့်ပြုလား”

“အောင်မယ် ညည်းက”

“ဟိုလေ ဝီတိ မာမီအရင်းရဲ့ မိသားစုဝင်တွေ လာလည်ရင်တောင် ဝီတိ အနားမှာ အနီးကပ် ညအိပ်နေခွင့်မပေးတဲ့ ဒယ်ဒီက”

“ညည်း ဘာမှ တောင်တောင်အီအီ စဉ်းစားပြီး မေးမြန်းနေစရာမလိုဘူး။ ညည်းမာမီ မရှိလို့ ညည်းဒယ်ဒီနဲ့ ငါ လက်ထပ်ထားတာ၊ အဲဒီအတွက် ညည်းမိခင်ရင်းရဲ့ ဘာတော် ညာတော်ကိုမှ ငါလက်သင့်ခံနေဖို့ မလို

ဘူး၊ ညည်း ဒယ်ဒီကလည်း မာမိသဘောပဲ၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီအိမ်မှာ ညအိပ်ညနေ နေဖို့ မာမိခွင့်မပြုတာ”

ဝမ်းနည်းခြင်းအခံရှိနှင့် သည့် ပီတိရင်က ပိုပြီးဝမ်းနည်းချင်လာသည်။ ။

လက်စသတ်တော့ ပီတိကို အထီးကျန်အောင်လုပ်တာကို ဒယ်ဒီကလည်း ကျေနပ်တယ် ဆိုတော့

ပီတိ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲကွယ်။ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ပြိုကျချင်ချင်ဖြစ်လာတဲ့ မျက်ရည်စတွေကို မျက်တောင်နဲ့ ပုတ်ခတ်သိမ်းသွင်းလိုက်တဲ့ ပီတိကို ဒေါသီရိမြင့် ကရုဏာသက်ဝင်ခြင်းမရှိသလို အတန်ကြာငေးကြည့်သည်။ ။ ပြီးမှ

“အခုလာနေမဲ့ဧည့်သည် ကို ပီတိဒယ်ဒီ လက်ခံပြီးသား”

ဒယ်ဒီက လက်ခံပြီးသားတဲ့ ။ ပီတိလည်း လည်မျိုအညစ်ခံရသလို အစ်ဆို့သွားသည်။ ။

လက်မခံလို့ လည်း မရဘူး။

ဟုတ်တာပေါ့။ ပီတိ ဘာကိုမှ တွေးပြီး ဝမ်းနည်းနေဖို့ မလိုတော့ဘူး ထင်တယ်။ ထိုဧည့်သည် က ဒယ်ဒီ လက်မခံလို့ မရတဲ့ မာမိဧည့်သည် ပဲဖြစ်ရမည်။

“ညည်းလည်း ပြောထားဦးမယ်”

အစ်ဆို့လွန်းလို့ အသံမထွက်တော့တဲ့ ပီတိက ခေါင်းကိုသာညိတ်လိုက်ရသည်။ ။

“မာမိဧည့်သည် ကို ညည်း ဘာမှ ငြိုငြင်စရာမလိုဘူး”

“ဟုတ်”

“ဧည့်သည် က မနက်ဖြန်ရောက်မယ်”

ဝီတိ ခေါင်းလည်း မညိတ် ဟုတ်ကဲ့လည်း မပြောတော့ဘဲ မာမီကို သာ ဝမ်းနည်းတကြီး ငေးကြည့်မိသည်။ ။ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးရှိကာ နုပျိုလတ်ဆတ်နေတဲ့ မာမီရင်ထဲမှာ ထိုဧည့်သည် လောက် ဝီတိကို အလေးထားပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုးဆက်ဆံမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ နော်။

ခုတော့ မိထွေးဝီတိ မာန်လေးတဝင့်ဝင့်နဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ အသွင်က အစဉ်အမြဲ အလိုမကျဖြစ် လျက်။

“ခုချက်ချင်းအဝတ်လဲ၊ ပြီးရင် ဧည့်သည် အတွက် အပေါ်ထပ်က ဘုရားခန်းနဲ့ ကပ်လျက် အခန်းကိုရှင်းလိုက် ကြားတယ်နော်”

ဝီတိ နှုတ်ခမ်းလေးတုန်မတတ်ဝမ်းနည်းကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ။

“ကဲ မြန်မြန်အဝတ်လဲ”

ဝီတိ ထပ်ဆင့်ခေါင်းညိတ်မှ မာမီ ပိုက်ထားတဲ့ လက်ကိုချကာ ဝီတိကို ခပ်စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။

မာမီထွက်သွားသည် နှင့် ဝီတိ ခုတင်ပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ်သလို ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ။

ဧည့်သည် အတွက် ဝီတိက အခန်းရှင်းရမတဲ့ ။ ဒီတိုက်မှာ ထမင်းချက်ဒေါ်လုံး၊ ဒရိုင်ဘာ ဦးတိုး၊ မာလီ မောင်ကျော်ရှိလျက်နှင့်

အလုပ်သမားသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ခိုင်းလို့ ရ

သားနဲ့

ပီတိကိုမှ ရွေးပြီး တမင်ခိုင်းတာ ဘာကြောင့် လဲဆိုတာ သိသာနေတာပဲ။

မာမိက မိထွေးမို့လို့ ခိုင်းတယ်ဆိုရင်တောင် ဒယ်ဒီက တားမြစ်ဖို့ ကောင်းရဲ့ ။ ခုတော့ ဒယ်ဒီက အလိုတူအလိုပါဆိုတော့ ပီတိ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။

မာမိ နိမ့်နိမ့်ချချခိုင်းသလို လုပ်ပေးရုံပေါ့။

★